

Heksjes

Als je wilt achterhalen of je er voor de wereld eigenlijk wel toe doet, of je überhaupt bestaat, dan kon je er tot voor kort mee volstaan je naam op Google in te tikken om te zien of dat een flink aantal hits oplevert. Wil je tegenwoordig een beetje meetellen, dan moet je toch op zijn minst af en toe hatemail ontvangen. Gelukkig voor mijn ego kreeg ik de eerste digitale aanval op mijn persoon al enkele jaren geleden te verwerken. Iemand had uit een van mijn teksten opgemaakt dat ik kennelijk wel eens een vlinder in mijn vingers heb. Een grof schandaal vond de opsteller van het bericht. Je kunt vlinders gewoon fotograferen en het is dus nergens voor nodig de tere schepseltjes aan te raken, zo was de redenering. Een snelle tekstanalyse wees uit dat de afzender een vrouw moest zijn, met een daderprofiel van het type foeterend heksje.

Bijna was ik haar vergeten, totdat ik, aan de vooravond van een verre reis, mijn dochttertje meesleepte naar een theatervoorstelling van de 'Reizen en Avonturen van Mijnheer Prikkebeen'. Het boek van Jan Jacob Antonie Goeverneur (met tekeningen van Rudolf Töpffer) uit 1858 bleek bewerkt tot een springlevende, vrolijke en vaak ondeugende kleine musical. Weet u nog "hoe het heer Prikkebeen verging, die zoo graag kapellen ving, maar wiens zuster, Ursula, wou, dat hij 't vangen laten zou"? Zuster Ursula, kijk aan, daar dook opeens mijn bozige feeksje weer op!

De vlindervanger gaat voor zijn zus zelfs op de vlucht, naar Amerika, want "dat is 't echt kapelleland". Volgens de theatervoorstelling wil 'Prikkie' daar op zoek gaan naar de *Thysania agrippina*. En daar heb ik natuurlijk van gehoord, want dat is de vanwege een spanwijdte van dertig centimeter bekende nachtvlinder, die in Zuid-Amerika en met name

REIZEN en AVONTUREN

Mijnheer
PRIKKEBEEN

in Suriname rondvliegt. En toeval-
ligerwijs staat het formidabele beest
bekend als 'white witch', de witte
heks.

Met mijn dochter neem ik af en
toe de stand der dingen door, zoals
wat er nou wel en wat er niet echt
bestaat. Spoken? Nee, zegt ze heel
beslist. Kabouters? Er volgt weer een
nee. Elfes, pratende dieren: idem.
In mijn kind zit inmiddels nog maar
weinig bijgeloof. Sinterklaas en God
sla ik nog maar even over, die items
zijn voor kinderen van haar leeftijd
nog net te ingewikkeld. En dan hoor
ik: "Papa, maar heksen bestaan wel!"

En zonder te jokken schud ik heel
hard van ja.

Die arme Prikkebeen komt op de
vreemdste plekken terecht, bewoont
zelfs tijdelijk een walvismaag, wordt
ook nog door zijn zus geroosterd aan
het spit, maar belandt uiteindelijk in
de armen van zijn geliefde Peternel.
Maar helaas voor hem, in (Zuid-)
Amerika komt hij nooit. Ik hopelijk
wel. Het boekje Butterflies of South
America wordt nog in de koffer
gemikt, dan gaat de rits dicht. Mooie
vrouwen, vlinders en witte heksen
van Suriname: ik ben onderweg! ●

Tekst: René Marcellis
Tekening:
Kees Verbeek